

at sammenkalde Kommissionen til en ny Samling for at foretage 2den Behandling af Udkastet til Konvention om Indskrænkning og Begrænsning af Rustningerne; den udtrykker Ønsket om, at Aabningen af den ny Samling finder Sted saa snart som muligt og om muligt før den næste Delegeretforsamling».

Formanden for Voldgifts- og Sikkerheds-komiteén Benesh aabnede Debatten og udtalte, at nu nærmede sig det Tidspunkt, da man kunde naa Resultater. Han havde altid sagt, at den moralske Nedrustning maatte gaa forud for den materielle, men nu havde den første ogsaa gjort store Fremskridt. Taleren var overbevist om, at Indkaldelsen af Kommissionen ikke vilde lade vente længe paa sig, men han troede det ikke heldigt at fastsætte et bestemt Tidspunkt herfor. To Gange havde man gjort dette uden at kunne holde sine Løfter. Der kan ikke mere være Tvivl om, hvorvidt Nedrustningskonferencen vil finde Sted eller ikke, det drejer sig nu kun om 6 Maaneder før eller senere, og det vil da blive let at naa til Enighed.

Formanden for den forberedende Nedrustningskommission Loudon (Holland) havde kun det Ønske at naa til Ende med Kommissionens Arbejde saa snart som muligt, men Enighed forud mellem de store Sømagter var en bydende Nødvendighed. Han haabede, at Tidspunktet for Kommissionens Samling kunde fastsættes under denne Delegeretforsamling. Det var hans Hensigt at bede de 5 store Sømagter om at lade Repræsentanter mødes med ham i Paris eller andetsteds til Forhandling. Hvis Forsamlingen fastsætter et Tidspunkt for Kommissionens Samling, bøjer han sig, men kan ikke tage Ansvaret derfor. Hvis han fik Ansvaret, vilde han paatage sig den mest højtidelige Forpligtelse til at indkalde Kommissionen ligesaa snart Forhandlingerne med de 5 Magters Repræsentanter havde ført til Enighed. Han ønskede kun at fremskynde Kommissionens Arbejde.

Paul-Boncour (Frankrig) trak Gangen i Nedrustningsarbejdet op. Den forberedende Kommission begyndte i 1925, de tekniske Arbejder sluttede i Marts 1927 og dermed var vi kommet ud over den rent sentimentale og ideologiske Fase. Hvad der har standset Arbejdet er de politiske Vanskeligheder, som siden da ikke er formindskede. Men nu er Frankrig og England blevet enige om Flaaderustningerne, ikke uden Vanskelighed, ikke uden gensidige Indrømmelser, men denne Overenskomst faar kun Værdi, hvis de andre Magter slutter sig til den. Vi har nu Ret til at sige til de andre, følg vort Eksempel. Lad os benytte denne

Delegeretforsamling til at vise vor Tro, lad os sige højt og klart, at Reduktionen i Rustningerne støder paa store Vanskeligheder, og at der kun er eet Middel til at overvinde disse, og det er den offentlige Menings Pression. Den første Etape er Standsning af Rustningerne, og den maa naas hurtigt, gennem den forberedende Kommissions Arbejde, for hvilket vi maa fastsætte Tidspunktet. Lad os udtrykke det bestemte Ønske, at Aaret ikke gaar til Ende, eller at vi i hvert Fald kun kommer lidt ind i det nye Aar, før den forberedende Kommission samles igen. Taleren endte med at foreslaa en Resolution, som gav Udtryk for dette Ønske.

Lord Cushendun (England) ansaa det for heldigst, at man ikke satte for stor Lid til Muligheden af at naa en Enighed med Hensyn til Flaaderustningerne ad den af Loudon angivne Vej.

General Birke udtalte sin Glæde over, at der efter Benesh' Udtalelser syntes at være Udsigt til snart at naa et positivt Resultat med Hensyn til Nedrustningen, og idet han sluttede sig til Tanken om at gaa etapevis frem og udtrykte sin Tilfredshed med, at Formanden for den forberedende Kommission vilde fremskynde Arbejdet saa meget som muligt for at naa den første Etape, anbefalede han at slutte sig til den af Paul-Boncour foreslaaede Resolution.

Grev Bernstorff (Tyskland) fremsatte en Del kritiske Bemærkninger til den franske Resolution og var navnlig utilfreds med, at der ikke var foreslaaet Tidspunkt for Sammenkaldelsen af en Nedrustningskonference. Han endte med at fremsætte Forslag til en ny Resolution, som gav Udtryk for hans Anskuelser.

Forhandlingerne kom nu i det væsentlige til at dreje sig om, hvilken Fremgangsmaade man skulde følge ved Behandlingen af de to Forslag. Det endte med, at Kommissionen besluttede at nedsætte en Redaktionskomité paa 8 Medlemmer med den Opgave at sammenarbejde de 2 Forslag under Hensyn til de faldne Udtalelser.

Det Forslag til Resolution, som denne Redaktionskomité derefter udarbejdede, og som havde det Paul-Boncourske Forslag som Grundlag, blev i Kommissionen ikke tiltraadt af Tysklands Delegerede, og det blev efter nogen Forhandling, under hvilken der blev foreslaaet nogle mindre Ændringer i det, paany henvist til Redaktionskomitéen.

Da denne derefter fremkom med et nyt Forslag, erklærede Grev Bernstorff, at den tyske Delegation ikke kunde give dette Forslag sin Tilslutning trods de indførte Æn-